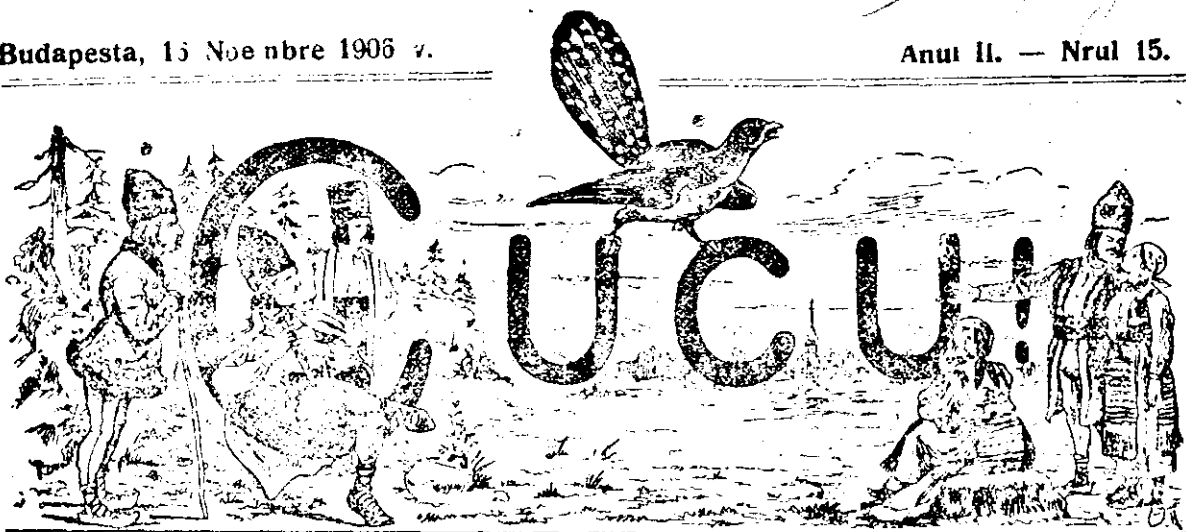

FOAIĂ UMORISTICĂ POPORALĂ.

Prim-redactor:

Abonam.

Apare în **Duminea** a 2-a și a 4-a în
fiecare lună.

NICU STEJĂREL.

pe 1 an 2 cor. | pe 1/2 an 1 cor
Un număr 4 fl.

Red. și administr.: Bpesta, VII., István ut 11

Porumbița dela Ispoziție — cătră Cucu!

— Cam supărată pe No. 13. —

Vai de tine Cúc — năuc,
Că 'n Bănat de te apuc,
Mă fac lup ca să te 'mbuc!
Cucule cu peană murgă
Zis-am morții să te-ajungă;¹⁾
Zis-am puștii să te puște
Ca să nu mai mânci găluște,²⁾
Că 'ncepi de cânti a cobie
De când ai fost pe câmpie,³⁾
Prostiind la ispoziție.⁴⁾
Cânti numai la porumbiță,
Ai uitat pe morăriță
Care măcina tăriță
Și se 'ntorcea după fus
Umblând cu nasul pe sus,
Sacii mereu scuturând
Pre cei ce-i veniau la rând,
Zicându-și că-i „Doamnă inare,
Nu să schimbă cu ori-care?!..,

Dar la mine când ajunge
Se trezi că-i între fuse
Și se 'nvârtea tot mereu
Cam așa precum vream eu.
Am vrut ca să ție 'n minte
Că de-acuma înainte
Nu cu laude, cu bârfele
Nici cu pene și vâpsele,
Cu inele și cercei
Vom fi noi brave femei,
Ci lucrând coala 'n război
Și crescând copii eroi
Cari să lupte pentru noi,
Să ne scape de nevoi.
Preotese, — advocătese,
Iubite protopopese,
Dăscălițe, — inginerițe
Și altfel de domnițe,
Ascultați de glasul meu:
Să sporim neamul mereu
Spre lauda lui Dumnezeu!¹⁾
Și să știți că-o porumbiță

¹⁾ Asta să n'o poștești, că-ți las pe cap puii din opt
cuiburi.

²⁾ Fără brânză.

³⁾ O fi, c'am răgușit al dracului.

⁴⁾ Zău acolo mulți și multe au prostiit, numai bietul
Cucu a „postit“.

¹⁾ Dzeu sfântul să-ți auză glasul. (Dar rogute, că-ți
puișori ai pân-acuma?)

E vrednică de guriță²⁾
 Și pe Cuc a-l ciupeli
 Când la mână-i va veni ¹⁾
 Și va sbura prin Bănat,
 Să se roage de iertat
 (Bucuros, cu cap plecat !)

*

Așa zeu măi frate cuc,
 Nu te face tot năuc²⁾
 Că de cazi în ghiara mea
 Uf! și Vai! de pielea tea.³⁾

*

Cucule pasere sură
 Sărute-te Leica'n gură,
 Griji de ciocuți ascuți
 Că limba mea e cuțit.
 (Dar Ciocu meu-i de oțel
 Nu cred să străbați prin el!
 Și de te voi blăstăma
 Chiar și coada'ți va pica.
 (Trageți mai bine de samă,
 Și lasă-mi-o peste iarnă!)

*

Cucule Măria Ta
 Ascultă și nu te da;
 Nu crede că-s toate verzi
 Câte prin păduri le vezi,
 Că-s și multe uscături
 Prin poieni și prin păduri.
 Cântă-le cucule odată
 Să le pice frunza toată;
 Cântă-le să nu mai fie
 Nici pe deal nici pe câmpie,
 Decât flori și armonie
 Și frăție pe vecie!
 Griji Cucule dragul meu,
 Griji te rog pre Dumnezeu
 Cântă numa'n pomii verzi,
 Ca glasul să nu ți-l perzi,
 Că odată de-l vei perde
 Nu mai calci nici iarbă verde.
 Eu doresc să mai trăiești ¹⁾

²⁾ Dar cine a zis că nu? Și cucu tocmai asta a zis
 în Nr. 13, pe care te-ai supărat!

¹⁾ Uf! uf!!

²⁾ Dar dacă nu pot când vă văzi!

³⁾ O fi dracu ăla... Nu glumești?..

¹⁾ Kistihand!

Se mai mergi la București.
 Dar de gușă se grijești
 Ca să nu mai răgușești.
 Iar acum de încheiere
 Îți trimit o salutare, ²⁾
 Turturoiu — o 'mbrățișare!
 Și să ne vedem cu bine
 Și la anu care vine.
 Când vei sbura prin Bănat
 Să nu uiți de al nostru sat
 Că te primim cu mult drag,
 Ca cucu frunza de fag!

²⁾ Eu îți trimit două? — Turturoiului asemenea.

Scântei din înțelepciunea Dascălului Avesalon din Flămânzești.

Macavei a lui Matei.

Ci, că odată Macavei a lui Matei din Rețevei se hotărî într-o zi de vară dela amezai în sară să se ducă și el de slugă ca să-și facă ceva sâmbrie și să se învețe om de omenie.

Și se duse cale lungă să-i ajungă și se băgă slugă la un om străin dar bun, unde sluji șapte ani și șapte luni.

Pe aceea vreme banii erau din fer, și foarte grei, că erau și mulți la număr. Macavei în 7 ani a căpătat simbrie ce gândiți? 15 litre de bani de fer luă Macavei în spate și își luă rămas bun

dela stăpân. Mergând el cale lungă cu banii în spate și ostenit, asudat cum era vede un călăreț venind spre el. — Macavei zise: „cum n'ar fi bine să mă ducă și pe mine călare. Cum ajunse omul cu calu, îndată făcu târg cu el, îi dete banii toți și se sui în spatele calului, îi dete piteni zicând: „vezi, așa, nu tot pe jos. Sunt eu norocos“. Dar norocul se schimbă. Calul jos îl da, de mai nu crepa. Ihiii, zice Macavei, tot sunt norocos, de și am căzut jos. Bine, că nu m'am chilăvit. Las, mă scap eu și de tine, dobitoc motântoc. Și îl duse de friu. Când iată îi ieși un om în cale, ce ducea o junincă de funie la târg. Macavei îi înbie săi dea vaca pe cal, că cujetă el cât e de bun laptele de vacă, mai ales cu malai cald.

Omul se și învoi. Primi calul iar Macavei luă junca și după ce se depărtă de-acolo se puse să-o mulgă. Dar fiind ea stearpă îi și trase un picior în piept, de-l zvîrli cât colo. — Ihiii! dobitoc blăstămat, de cal am scăpat dar acum tu să mă schilăvești? Las' mă scap eu și de tine. Și o și dete pe-on porc,

O junincă pe-on porc. Bun noroc. Dar porcu singur nu se duce. Acum Macavei își ruga moarte atâta se năcăjea, și zise: Las' mă scap eu și de tine porc nebun, numai mort ești bun!“ și îl și schimbă cu o găscă zicând: „gâsca o duci de-a subsuoara.

Ajungând în târg se puse să odichnească tocmai lângă un bricer ce ascutea briciuri și văzând cum capătă briceriu la bani, se gândi că cum ar fi de bine să fie și el briceriu, să capete la bani. Dar de unde dacă nu are și el o roată de tocilă: Făcu târg și cu briceriu. Îi dete găsca la cea pentru o piatră de tocilă. Mergând el cu peatra în spate și fiind arșița mare, se osteni și însetat sa plecă cu capu 'njos, piatra ce era la el după cap huzdup în fântână, de tot îl stropi. Acum el rămase și fără piatră. Ajungând acasă, spuse că șapte ani prin lume a umblat și mulți bani a căpătat. Spunea cum i-a schimbat, și-acum din atâta blagă, i-a rămas mintea 'ntreagă;

Zicea: „bine că sunt sănătos, că voi fi și norocos.

P. Curt.

*

De unăzi am fost la popa cel bătrân că m'a chemat să-i pun potcoave pe niște cizme ce i-le făcusem înainte cu cinci ani, pentru că mi-a botezat un copil.

Mai stând de vorbă cu taica popa, iată numai ce întră un domnișor sbulbărat svânturat, par' că adus de vântoase. Era un răcurent la postul vacant de învățător. Și eu îndată am știut, cum l'am văzut.

Indată cum întră, se recomandă: „Bună dimineața! mă rog, — că mă rog... A!... Sărut mâinile Domnule părinte!... Pardon, mă rog! Eu sunt, adecă-te mă chiamă *Titu Popa* din *Petit*. Am fost dascăl — dar acum recurg la DVoastră. Am muire și prunci. Sunt de 36 ani și trag la majă 49½ kilograme în greutate. Dar am crezut că pe aici e frig și de aia am adus pe lângă „pordosoi“ și rocu de iarnă, adică vreau să zic „iberțigu“. Am fost la biserică și am cântat așa de tare și pe mare după podobiile pe cari nime nu le-a mai auzit; — și se uitau oamenii la mine ca vițelul la poarta vâpsită roșu. Că mă rog nici nu am lipsă să mai merg și pe la oameni pe acasă, că nu-s eu de ăla care să se căciulească cu cilindru în brânci; că mă rog, după decsteritatea mea și după producțiunile mele de azi, arătate în „viguri și cipuri“, au văzut ei că cine is io. Că doară is eu dascăl pe talpă. Că mă rog... Pardon Dle părinte, eu am și o clasă gimnazială, cam prost gătată, dar totuși i-am frecat un an de zile păreții. Și am căpătat laudabil din latină. După toate astea am văzut că oamenii abia așteaptă să mă aleagă.

Pardon... pardon... dar trebuie să plec. Ia fi bun Dle pater dă-mi un șogot să-mi string rocu pe lângă mine, că toți mi s'au rupt bumbii.

Sănătate bună poitim la tute — țăți!“

Sfânticuș Ignatie.

Popa Uscătură cu popa Untură.

Usc. : Bună dimineața, soațe !

Unt. : Mânâncă-o dacă-i bună.

Usc. : Vezi de aia te îngrași tu ca mascurii lui Ignat, că tot la mâncare gândești; tot numai de burtă te îngrijești...

Unt. : Ba m'oi usca, ca tine.

Că știu, că dracu o se bage lumea asta în cealaltă... Dar se mai vorbim și de altele. Ce zici tu la concluzul Măritului congres din Sibiu, despre urcarea lefelor dascălești dela șase la opt sute coroane?...

Usc. : D'apoi ce să zic alta, decât că acel concluz e o uscătură mai mare de cât eu. Până acum dascălii au putut flămânzi în tignă pe lângă leafa de șese sute, ce o căpătau regulat, — „unde se poate”, de aici înainte pot răbdă mai liniștiți, gândindu-se încă la două sute... De altfel „Măritul congres” când a primit refrenul: „unde se poate” — a zis totul !

Unt. : Dar concluzele congresului se și execută, pe calea conzistoarelor.

Usc. : Da, da. Să-ți aduc o pildă : Un alt „Mărit Congres” a adus pela anii 80—90 un concluz, tot spre mângăierea dascălilor, că adecă : „Salarele învățătoarești se pot numai mări, iar nici decât micșora”. Punctum.

Acest concluz s'a trimis la Venerabilele conzistorii, ca să-l execute.

Ne-am și pomenit într'o bună dimineață — după stilul vechiu — cu un circular consistorial pe o coală întreagă. În el tipărit cu litere grase și negre ca burta tea, că : „Salarele învățătoarești se pot numai mări, iar nici decât micșora”. — Punctul acesta era apoi și subtras cu o ceruză roșie. Bucuria dascălilor din Pecica, Nădlac etc.... nu să poate scrie.

Unt. : Zi, naine, zi, că-mi place cum merge.

Usc. : De ți-ar merge ție ștolele așa !...

Destul că primesc circularul, îl cetesc, îl public în biserică și-l explic c să-l priceapă fiecare, apoi îl bag în arhiv unde mucezește și acum, de cumva nu va fi învăluit crînicul slănină în el.

De odată mă trezesc, că dascălul meu e ales la un loc mai bun, să duce și ne lasă — cu buzele drimboiate.

Convoc comitetul și hotărîm deschiderea concursului. Aici însă, la satorirea salariului ne-am încălțit al dracului. Eu susțin cu toată puterea salariul de până aci, majoritatea comitetului însă vrea scărițare cu ori ce preț. Eu mă provoc la concluzul congresului și la circulariul prin care s a publicat, și nu las odată cu capu. Mi-am aprins paie în cap, că tot satul vrea scărițare, numai popa nu.

Ce fac oamenii, ce nu, destul, că într'o zi mă pomenesc că se duc la Venerabilul Conzistor.

— „Ce faceți măi oameni ? le zic eu,

— „Vrem să vedem, că oare cinstitul conzistor mai mult dă p'un sat, sau p'un popă“... Și se duc. Nu-i poate nimeni reținea,

Eu rămân mângăiat, și — provocându-mă la circular — aștept în liniște

cum o se vină e' opăriți dela „cinstitul konzistor“.

Cu trenul de leara vin oamenii mei, care de care mai voios.

— „Noa, vezi, părinte — îmi zice vătavul — vezi, că numai D-ta vrei să ne belești tot satul, că iată cinstitul konzistor ni-a dat voie se deschidem concurs cu salar cât vrem noi, nu D-ta.

Am stat uimit. Am făcut apoi concursul cum au voit ei: din bani s'a scărițat una sută floreni, din pământ șapte holde, și din lemne etc.

Destul, că plata ce fusese a scăzut la jumătate. Așa s'a făcut concursul, așa l'a întărit cei mai mari, și așa e plata și azi. Cine nu crede întrebe de dascălul *Fridolin*.

Așa se întâmplă cu concluzele Măritului congres.

Înțelegi acum?

Unt.: Înțeleg, dar despre ce a fost vorba?

Usc.: (uimit). Despre trimiterea ta la mănăstire barem pe zece ani — să te trezești!

Scrisoare de pe Telegraful Cucului.

(Cătră un frate corist din Chisetău).

*Frate grăbește
Greșala tocmește.
Fă atîta bine
Acum și cu mine.
Că pînă trăiesc
Te tot pomenesc.
C'am avut odată
Un ceas ca o roată
Mândru împănat
La pept acățat.
Dumeta-l ceruși
Să-i faci un ciocuș, —
Iar eu ți-l dădui
Și acuma — nui!
Aliluia, frate!
Asta nui dreptate!*

**Ilie din Burgundie
care nu mai bea răchle.**

Dascălul Fridolin.

Serbustoc — dascăli! — Ci înzădar, tot eu am să vă cânt, ca cucu, cântecul „Fridolinilor“, adevă — să nu fie cu supărare — tot eu trebuie să vă cânt cântecul lui

*„Frunză'n buze,
Fă-te spuze;
Iarbă'n barbă,
Cautăți de treabă“...*

Au perit mulți *Fridolini*, dar eu n'am se pier.

Pentru-că Vă zic: „Serbustoc — dascăli!“ — N'am zis că pier: Ci numai că Vă las și mă duc... Până unde?... Asta nici eu n'o știu... Poate până unde și-a dus „mutu iapa!“

De acolo însă poate fi și re'ntoarcere. Că de bună samă și bietul mut isprăvindu-și afacerile s'o fi 'ntors; dar de vei merge unde se pregătește fratele Cameleon, Româno-Ruso-Sirbo-Ungurul supra numit „Brața Jova-Cu ratota“ din Pecica, apoi nu te mai trezești întreai tăi!

Eu m'am săturat de dascălie. Tocmai ca țiganul de râie!

Serbustoc! — Mă duc!

Dar se nu gândiți, că'mi pare rău, că mă duc, tocmai acum, când „Măritul Congres“ Vă ridică plata: dela șese — la *opt* sute coroane!... Mare dar de Crăciun — cine l'a ajunge!?

Pentru-că Măritul nostru Congres ca și la înființarea școalelor, a pus refrenul: „*Unde se poate*“.

Acum, dascăl și om de carte se fie cel ce va afla locul și comuna, unde să se zică, după cum ar dori „Măritul Congres“: aici — la noi — se poate!“

Și știți voi, frați dascăli, unde veți ajunge cu plata, dacă se va urca numai acolo: „*Unde se poate!*“

Tot acolo unde și-a dus mutul iapa, surdul căpăstrul și țiganul pe — nașu-s-o!

Mai gata acolo o se ajung și eu. Și după mine mulți alții. Că așaî făcută lumea asta, fac'o dracu fără mine... ori pe mine fără ea.

M'am dus și din Șeitin, cum m'am dus — și se mai duc și alții — și din alte locuri.

Înainte de plecare mi-am luat „*remas bun*“ dela comună, dela oameni și dela muieri — că și ele m'or ajutat la alegere. Și le-am spus, că dacă n'or ascultat de mine, care am fost un stâlp de „lumină și adevăr“ (alții ziceau sterț și minciună) dar cine poate asculta de toate?

Nici popa Untură, — că-i mai mare 'n gură!

Li-am spus — zic — să asculte în viitor de ceialalți, popi și dascăli, că mulți sunt între ei vrednici și de încredere.

Eu m'am purtat bine, ca o fată mare. Știu că mulți și multe vor plânge după mine, că li-o fi milă, ca țiganului de pilă.

La revedere.

Să mă vedeți. când veți vedea locul „unde se poate mări plata“ voastră.

Serbustoc!

*

Domnul Dr. Ciuhandu, noul referent școlar la consistorul din Arad, auz că și bate capul cum să ridice plata învățătorilor dela 3 la 4 sute.

Ei, iubice Domnule, nu merge așa ușor precum crezi. În mare lemn ți-ai băgat securea.

Mi-se pare că ți-se rupe coade în doauă, că știu cu cine ai de lucru

Dar pentru aceea taci mereu și dă înainte. Ține-te de zicala neamțului, că: „*Dracu nu culcate*“. — **Fridolin.**

— — —

De ziua numelui.

(La St. Dimitrie.)

Pentru multe dulci cuvinte,
Ce ne dai ca un părinte
Și grijești de frații tăi,
Apărându-i de mișei;
Pentru multe bune sfaturi,
Să pășim și noi în laturi,
Cred c'ar fi cu omenie
Să zicem în Octombrie:
Să trăiască Dimitrie

Birăuț — al nost redactor
Și-al organizării factor.
Ziua lui e chiar aleasă,
Joi, în doauăzeci și șasă
Când ne vin foile-acasă,
Rând pe rând pe la țărani
Bravii noștri plugari Români.
Ziua lui fie cinstită
Cu colac și carne friptă.
Și-apoi și-un butoi de vin
Dela popa din Cuvîn.
Și-apoi după — aceste toate,
Să-i dea Domnul sănătate
Să lucre după dreptate!

*

Cucule cu peană sură
Îa cartea aceasta 'n gură
Și-o du 'n cuibuși de hârtie
La Birăuț Dimitrie.
Zi-i mulți ani cu fericire
Și 'ndeplină mulțumire.
Și că noi toți îi dorim
Fericire pe deplin! —
Șeitin.

Mihai Sinitean.

Chiuituri la joc.

Frunză verde 'ntrei hotară,
Sărăcia-i mare'n țară;
Și-i greu jugul ce-l purtăm...
Sus Române, să luptăm
Și de rele să scăpăm!

*

Sus Române te gătește
Ca la horă, și silește
De'ți croiește altă soarte
Să te scape dela moarte,
Ș dela dușmane gloate.

*

Fă'ți viață fericită,
Nu ca asta nămolită
In năcaz și greutate,
Că te-ai gârbovit de spate.
Sus, Române, sus fărtate!

*

Și strigați toți se trăiască,

Și mai mult se înflorească
Partida națională
Ce ne scoate din imală...
Sus, Române, sus cu fală!

*

Sărutu-te Auroră
Și pe tine mândră Doră;
Și vă sărut zori de zi
Și gurița mândruși!
Sărutute resărit
Și gura cui m'a iubit;
Sărutute prânzișor
Și gurița cui mi dor,
Că e mândră ca o floare
Coea'n răsărit de soare!
Dacă soarele resare
Mă năcăjesc foarte tare,
Că s'a vesteji floarea
Și s'a strica dragostea.
Măi bădiță ș'al meu dor

Vină la noi în ocol
 Să-ți dau apă din ulcior;
 Apă rece din fântână
 Și plăcintă cu smântână,
 Frământată de maica
 Căptă de drăguță ta!
 Coaptă la noi în cuptor
 Pe sama — alor doi ficiori:
 Unul știu că-i frate-meu,
 Celalalt — Cumnatu-scu.

*

Mândra mea
 Imi mai zicea:
 Măncă bădiță plăcintă,
 Inchină cu vin și cântă,
 În casă la maică-mea,
 La masă la soacră-ta!
 Bea bade că-i bun nu-i rău,
 Și dă și la frate-meu,
 Ca-i vinuț dela Ineu;
 De măicuța cumpărat
 Strecurat prin Maderat,
 În vâsuț de goronuț
 Pentru scumpul meu drăguț.
 Curta-cher, 1906.

Sălădiie Olar,
 mare cărturar.

Așa joacă pe la noi
 Și popii cei văduvoi,
 Iac'asa, doi câte doi
 Iacă, iac'asa!

Ar juca și-o săptămână,
 Ținând pe vecina'n mână,
 Până sara la lumină,
 Iacă, iac'asa!

C'asa stă și la scriptură,
 Să sâruiți pe mândra 'n gură
 Și se n'o lași tot singură,
 Iacă, iac'asa!

Părinte sfinția ta
 Tămăie biserica,
 Lasă-mi mie pe mândra
 Iacă, iac'asa!

Că eu știu s'o joc mai bine,
 So 'nvârtesc pe după mine,
 Și s'o sărut când îmi vine,
 Iacă, iac'asa!

Buha de lângă Buteni.

Țiganul și jidanul.

Un țigan ave doi fileri. Se duse cu ei în duchianu unui jidan și ceru o țigaretă. Jidanul îi dete: Țiganul însă ceru și o sipcă, dar fără bani. Jidanu nu vru să-i deie. Țiganul atunci să răstește: „De nu-'mi dai sipcă vei vedea ce voi face“. Jidanu de frică îi dete sipcă. După ce îi dete întrebă. — „De nu-ți dădeam ce făceai?“

— „Eram silit să-'mi fac una de tre-stie!“

Țiganu la vie.

Odată un țigan cioran ducându-se în vie la popa dela Bochia, să fure struguri. Fiind întuneric, și fiind acolo o sapă uitată de ziua în vie, țiganul umblând tot tupilat, ca să nu fie aflat, călcă pe gura săpii care era jos răsturnată. Cum călcă apăsă pe lăpușu săpii, aceasta să ridică și-l croi pe țigan drept în spate. Țiganul gândind că-i popa și-l prinde dându-i pe spate de cele sfinte și mari și luându-o la fugă strigă cât îl lua gura: „lasămă, lasămă, lasămă... Așa de tare a strigat, că la auzit păzitorii dela vie, cari l-au prins.

Ghâcitură

de Const. Stanca student Petroșeni.

— Mama e de 6 ori mai bătrână ca fată-sa. Peste 24 ani fata e jumătate atât de bătrână cât mamă-sa. De câți ani sunt dar acum amândouă?

Sortim între ghâcitori un calendar pe anul 1907. Terminul deslegării 14 zile.

Și
Pomenesc glasul de
»Cântă cucu prin gră,
Rămâne maica străină
Și mândruța greu suspina
Acuma și dânsa crede
Că trei ani nu mă mai vede

Salutare prea, stimate
Cucule, al meu bun frate!
Fiind că'mi dai ascultare
Îți trimit o salutare.
Și nu te supăra tare
Dacă'ți pun și-o întrebare:
Spun'em cu glas de voinic:
Pe când erai puiut mic
Și te'nvătai la cântat,
Pe unde te-ai astrucat
De corbii nu te-au aflat?
Că ei de te-ar fi aflat,
Mă tem că te-ar fi păpat
Cu pene — nemestecat;
Și cine te-a îngrijit
De-așa vrednic ai eșit:
Să scoți ochii corbilor
Și a pițigoilor,
Mănec-i vârful stâlpilor!

Curta-Cher.

Sălădărie Olar,
mare cărturar.

ima

și cu
neagri

alea

cioare
iapă

...nu plătesc
...i-se negresc
...se sbârcesc.
...nu trebuiesc !

*

...zile de sărbătoare,
...rezi că toate-s domnișoare,
Cu mănuși și parazoale,
Părinții le mor de foame !
Fata care-i mai săracă
Se îmbracă mai bogată,
Ca cea cu boii 'n poiată
Ce umblă mai negătată.

*

Foaie verde, solzi de pește
Dorul mândrii mă muncește,
Ca să ieu condeiu 'n mână
Si să-i scriu o săptămână.
Frunză verde folomfiu.
Vezi mândră că eu îți scriu,
Toate așa precum le știu,
Fire-ai rămas în pustiu :
Că eu știu adevărat, —
Că tu iute mai uitat, —
Și-a mers vestea peste sat,
Că iară nu ai bărbat !

Bădișorul.

de —
ca alt.
ochii de
să-și taie un băț

Tufa, văzându-l, a ramu-
rile spre dânsul și-i auzi
fi bun și nu mă tăia, că
mare folos pot să-ți fiu!

— Și de ce folos așa de mare poți să-mi fi tu
mie? — întrebă omul plin de uimire și mirare, când
o auzi vorbind.

— Nu mă mai întreba de ce folos pot să-ți fiu!
— zise tufa mai departe, — ci mai bine întoarce-te de
grabă înapoi în satul de unde ești, căci acolo chiar
acuma e alegere de vornic, și cum vei ajunge, sătenii
îndată au să te aleagă pe tine de vornic, și atunci îți
va fi cu mult mai bine și mai ușor, de cum ți-a fost
până acuma, atunci nu-ți va trebui nici un băț ca să
iei lumea în cap.

Omul cel sărac făcu așa. S'a întors de grabă îna-
poi și cum a ajuns acasă, sătenii îl aleseră pe dânsul
de vornic, fără a mai face vorbă multă.

Trei ani a fost el apoi vornic în satul său și tare
bine i-a mers în timpul acesta, căci avea acuma de
toate câte-i trebuia atât pentru sine cât și pentru fa-
milia sa. Sărăcia și neajunsurile îi părăsise casa și masa.

După al treilea an însă, nu știu cum și în ce fel,
cum s'a purtat și ce a dires, destul că fu scos cu ne-
pusa'n masă din vornicie și ales altul în locul lui.

Omul nostru, devenind acum iarăși sărac lipit pă-
mântului, cum a fost dintru început, și neștiind ce să

*) Din „Ornitologia poporană română“. Tom. I. Prețul
nu-i pus.

ari.
umflă
ad.
cu așteaptă, cu ari-
ada rotată, cu gușa secată și
scată: să-i vină poșta cu grăunțe, și
tăzește cu — cobie!*)

În 15 Pleacă din nou la colindat cu Nr. 2
în straiță.

Din 16 până în 20, Cucu se convinge, că
cele zece mii de foi a sale ce le-a trimis de
probă, la frunză și iarbă, sau cetit cu mare plă-
cere de 55 mii de cetitori.

În 21 toată lumea adeverește, că Cucu are
cei mai mulți abonenți — cetitori grațiuți! Și
totuși dintre toate toile românești din Ungaria,
Cucu va trăi mai mult. (Dacă va roade numai
frunză de fag).

În 22, Corneliu sutașul, cel mai înalt diacon
în Arad, la umblarea cu Iordanul, lovindu-se cu
capul de grindă în mai multe palate, constată că
parohienii din Arad au fost cei mai cuminte oa-
meni, când au ales de paroh pe părintele Traian.
Că de alegeau unul cât grădinarul Janoși (fost
Măndrescu) apoi trebuiau să-și spargă casele și
să le ridice, ca să încapă popa în ele, barem când
vine cu Iordanul.

În 23 „Poporul Român” și „Lupta” din
Peșta îndreaptă știrea luată din „frunză'n buze”:
că nu dascălii români din Arad, ci cei comunali
(unguri) au cerut întregirea cvincvenalelor dela
stat. — Ai nostri au mai căpătat și câte două
sute pe deasupra — ca fuiorul popii. — Viva
comitetul!

*) boală păsărească.

treilea...

arată la fel.

Ei, gândește,

Se culcă mai departe.

Pe când se adoarmă, sună arău.

trei oare al treilea... și așa fiecare la oară sa până la cinci.

Bietul Văsălică, ne mai putând dormi, ruga mereu pe sănătatea lui prota George.

Dimineața toți vecinii îl întreabă:

— Da, Părinte, ce telefonul dracului ți-ai băgat în odaie, de a sunat toată noaptea?

Prota George și ceilalți canceliști râdeau mâne zi de-și umflau burta.

În 29. Toți dascălii confesionali, cărora nu li-s'a votat urcarea salariului, visează că-s în 1910 Sept. 1.

În 30 și 31, Șeptesprezece contabili — gra-tuiți — nu joiesc să împrötoceleze abonenții Cucului.

Cobău.

Un portar păcălit.

Într-o casă, la oraș, locuiau doi studenți. Și studenții — doară știe toată lumea, nu de aceea sunt studenți, ca ei să nu știe și să vază tot ce prin oraș, fie ziua, fie noaptea.

Așa și cei doi. Nici odată nu erau acasă, înainte de incuierea porții.

Din pricina asta aveau apoi val peste val cu bietul portar, care nu bucuros se mai scula și pentru ei. Li lăsa deci binișor afară, mai ales iarna să zgribure de frig. Știa el bine că ei și așa rămân datori cu taxa porții. — Vorba vine: bani dela studenți.

teap... păză. Aș-

il umple... me. Stă, stă, me. Mai tușește odată. Tușește... nu pl...spru... S'a răcit rău — și nu vine nime...

Tușește, de să aude în vecini. Și nu vine nime.

Descuie poarta, privește lung la stradă, nu vede pe nime, fără numai niște câni în depărtare. Incuie. Merge să se culce. Cum intră în cameră, clopoțelul sună

— O fi dracu! strigă el plin de mânie... Dar fie cine o fi, eu nu mai merg!

Merge în odaia studenților, să vază, oare de sunt acasă, ori nu!

Ceia dorm ca pământul! ...

— Tragă cine cât vrea — zice — eu nu mai străjuiesc pe nime.... Trei ceasuri după mezul nopții....

Se culcă. Nu poate dormi. Il umflă tusa. Tușește... tușește... Clopoțelul sună mereu!...

Studenții dorm.... El visează treaz.... Afară ninge!

Dimineața merge să măture zăpada. Află cio-lanele: toate roase... Privește în jur: atâta urmă și bătătură de câni!...

Acum a înțeles el păcăleala studenților — și nu le-a mai făcut năcaz cu — poarta!

— cu.

— îl î

— a

bărbuta¹
școtea c¹

— a

voința e c
Merg
mâne.

și

După

destul at
nou sara
oară, vă
și să î

11

treilea...
arată la fel.

Ei, gândește,
Se culcă mai depar...

Pe când se adoarmă, sună ar u...
trei oare al treilea... și așa fiecare la oara sa
până la cinci.

Bietul Văsălică, ne mai putând dormi, ruga
mereu pe sănătatea lui prota George.

Dimineața toți vecinii îl întreabă:

— Da, Părinte, ce telefonul dracului ți-ai
băgat în odaie, de a sunat toată noaptea?

Prota George și ceilalți canceliști râdeau
mâne zi de-și umflau burta.

În 29, Toți dascălii confesionali, cărora nu
li-s'a votat urcarea salariului, visează că-s în 1910
Sept. 1.

În 30 și 31, Șeptesprezece contabili — gra-
tuiti — nu joiesc să împrötoceleze abonentii
Cucului.

Cobăț.

Un portar păcălit.

Intr'o casă, la oraș, locuiau doi studenți. Și
studenții — doară știe toată lumea, nu de aceea
sunt studenți, ca ei să nu știe și să vadă tot ce
prin oraș, fie ziua, fie noaptea.

Așa și cei doi. Nici odată nu erau acasă,
înainte de incuierea porții.

Din pricina asta aveau apoi val peste val cu
bietul portar, care nu bucuroș se mai scula și
pentru ei. Li lăsa deci binișor afară, mai ales iarna
să zgribure de frig. Știa el bine că ei și așa ră-
mân datori cu taxa porții. — Vorba vine: bani
dela studenți.

teap... pază. Aș-
il umple... me. Stă, stă,
odată. Tușește... me. Mai tușește
— și nu vine nimeni... nu pl...spru... S'a răcit rău
Tușește, de să aude în vecini. Și nu vin
nime.

Descuie poarta, privește lung la stradă,
vede pe nime, fără numai niște câni în depărta-
Incuiie. Merge să se culce. Cum intră în cam-
clopoțelul sună

— O fi dracu! strigă el plin de mân-
Dar fie cine o fi, eu nu mai merg!

Merge în odaia studenților, să vadă, oare
sunt acasă, ori nu!

Ceia dorm ca pământul!

— Tragă cine cât vrea — zice — eu nu m-
străjuiesc pe nime.... Trei ceasuri după mez-
noptii....

Se culcă. Nu poate dormi. Il umflă tusa
Tușește... tușește... Clopoțelul sună mereu!

Studenții dorm.... El visează treaz.... Afară
ninge!

Dimineața merge să măture zăpada. Află cio-
lanelle: toate roase... Privește în jur: atâta urmă
și bătătură de câni!...

Acum a înțeles el păcăleala studenților —
și nu le-a mai făcut năcaz cu — poarta!

— cu.